

Nagyszombat, latinul sabbatum sanctum, vagyis szent szombat,

a göröknél „szent és nagy szombat”, az Úr sírban pihenésének emléknapja. Ma délben ért véget a negyvennapos nagyböjt.

Eredetileg ezen a napon nem volt semmiféle szertartás, - Krisztus a sírban nyugszik. Az ókorban ezen az éjjelen keresztelték meg a hitújoncokat, akik a keresztség vizében Krisztussal együtt új életre támadnak.

A keresztelést jelképes szertartások (t?zszenelés, húsvéti gyertya szentelése - ezek mind a feltámadott Üdvözít?re és a világ világosságára vonatkoznak), valamint olvasmányok (a próféciák) el?zték meg, amelyek a megkeresztelend?ket közvetlenül el?készítették a keresztelésre. A keresztelés szertartását a keresztel? kápolnában végezték, ahol megszentelték a keresztvizet, majd a keresztelés után a Mindenszentek litániáját énekelve visszatértek a templomba, és elmondták az új keresztényekért a hálamisét, amely egyben els? üdvözlés volt a feltámadt Üdvözít?höz.

Mivel a tizedik században már csak gyermekeket kereszteltek, a nagyszombati szertartások délutánra csúsztak el? és ekkor végezték a kés? középkorig, amikor a szertartásokat reggelre tették. A szentélet?, ám sokat betegesked? XII. Pius pápa – akit ekkortájt már a legmagasabb egyházi körökbe beszivárgott liberális teológusok vettek körül - 1955-ben helyezte vissza ismét az éjszakai órákra. Magában a római rítusban is ekkor hajtották végre az els? változásokat. A konzervatív teológusok ezekben a változásokban látják a liberális „katolikusok” els? csapását, amit az ?si római liturgia teljes szétzúzásának érdekében elkövettek.

A nagypénteki gyász és némaság után felcsendül? orgonaszó és allelujás ének gy?zzön meg minket arról, hogy minden nagypéntek és sírhatétel után feltámadás következik. Ezen az éjszakán hálással gondolunk vissza arra, hogy a keresztségben mi is új életre támadtunk, és „amint az Atya dics?ségre feltámasztotta Krisztust a halottak közül, éppúgy mi is új életben járjunk”. (Róm 6,4)

U.Z.

{nomultithumb}

{module [160]}